

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu,
tel. 0742 044 844
Preot II Iustinian-Ionuț Răduc,
tel. 0729 935 888,
Secretar redacție Vasilica Onofrei,
tel. , 0761 621 994, redactor_sef@yahoo.com
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru
susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile
culturale și filantropice ale parohiei, primim donații
în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450
deschis la Raiffeisen Bank Iași

Puteți direcționa 2% din impozitul pe venitul dvs. pentru lucrările și activitățile pe care le susține PAROHIA "TOMA COZMA"

Datele noastre necesare pentru completarea
Formularului 230 sunt:

- Numele Asociației:
PAROHIA "TOMA COZMA"
- CIF (Codul de Identificare Fiscală):
11198095
- Contul Organizației în format IBAN:
RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450

•ATENȚIE:

La formularul 230 trebuie anexat obligatoriu,
în copie, formularul 210— "Fișa fiscală", care se
obține de la angajator.

BIBLIOTECA PAROHIALĂ

Delectează-te cu o lectură plăcută!

Citește și informează-te !

Prin Biblioteca Parohială, vă punem la
dispoziție o gamă largă de cărți religioase și de
cultură generală.

Program de funcționare:

Duminica, între orele 11.00-12.00

Persoane de contact:

*Alexandra Popa, tel. 0742 322 580,
petite_sourire@yahoo.com

*Irina Dănilă, tel. 0742 344 024,
irina_danila93@yahoo.com

„Veșnica pomenire” stă în fapta milostivă

Pentru creștinul ortodox, ziua de sâmbătă este zi de
aducere aminte și de rugăciune pentru cei morți, adresată
Domnului Hristos, care, într-o zi de sâmbătă, a stat în
mormânt cu trupul, iar cu sufletul s-a pogorât în Iad și a
eliberat de acolo sufletele celor drepti. Trei zile de sâmbătă
însă poartă și denumirea de „Moși”: sâmbăta dinaintea
Duminicii lăsatului sec de carne (Sâmbăta Moșilor de
iarnă), sâmbăta dinaintea Pogorării Sfântului Duh (Sâmbăta
Moșilor de vară) și prima sâmbătă din luna noiembrie
(Sâmbăta Moșilor de toamnă). Numele de „Moși”, nu doar
ni-i readuce în memorie pe cei dragi, ci ne readuce pe noi
înșine în starea de familiaritate cu cei ce nu mai sunt astăzi
printre noi.

În cadrul slujbei de „Moși” se oficiază Sfânta
Liturgie, urmată de rânduiala pentru pomenirea celor
adormiți. Pentru slujba de pomenire a morților la „Moși de
iarnă”, credincioșii aduc pe masa din biserică diverse
preparate tradiționale, dar mai ales cele din lactate și ouă,
spre aducere aminte că a doua va fi Lăsatul secului de carne
și apoi se va intra în „Săptămâna albă”. Slujba de pomenire
se încheie cu fapte de milostenie, pe care creștinii le oferă ca
„pomana”, cu nădejdea că Dumnezeu va fi milostiv față de
sufletele celor mușai de la noi și să le ierte păcatele
săvârșite. Cei ce primesc pomana rostesc o rugăciune scurtă
de mulțumire (*bogdaproste*) și iertare a celui pomenit
(*Dumnezeu să-i ierte*).

Consider că milostenia este gestul catalizator în
toate aceste slujbe și rânduiri ce se săvârșesc pentru
pomenirea morților. Pentru că Însuși Mântuitorul Iisus
Hristos ne îndeamnă la milostenie și spune: „Fericiți cei
milostivi, că aceia se vor milui” (Matei 5,7). De aceea, actul
religios creștin ortodox angajează și fapta de milostenie, ca
gest izvorât din dragoste.

Teoretic, totul este atât de simplu. Când e vorba de
aplicare, de fapta concretă, parcă lucrurile se complică. Și
totuși, Domnul asta ne cere: „Fiți milostivi, precum și Tatăl
vostru este milostiv” (Luca 6,36). Milostenia este o virtute
ce trebuie pusă în lucrare în permanență. Spiritul milostiv se
dezvoltă direct proporțional cu faptele bune pe care le faci
față de semenii tăi. Ca și în sport: la performanță se ajunge
numai prin îndelung și susținut antrenament. Spiritul
milostiv există în fiecare dintre noi, doar că nu e pus în
lucrare pe cât ar trebui.

Sentimentul de milă ne-a încercat pe fiecare în
anumite momente. Și nu doar mila pentru un bătrân cerșetor
pe stradă, dar și milă pentru părinții noștri, care muncesc din
greu, milă pentru sufletele celor adormiți, care poate ne-au
greșit cu ceva, sau poate cărorora noi le-am greșit.

Cu toții ne dorim iertare de la cei care am greșit.
Avem nevoie. Personal, am simțit cum milostenia nu doar
că îi ajută pe cei pe care i-am ajutat, dar m-a ajutat pe mine
să mă eliberez sufletește de greutate și să devin mai bun, pe
măsură ce reușeam să împlinesc un gest de milostenie cu
alte fapte din viața cotidiană.

Și dacă binele făcut se oglindește luminos pe chipul
celui care l-a primit, câtă lumină aduce în sufletele celor
răposați fapta de milostenie prin care le arătăm că nu i-am
uitat. Fiecare faptă de milostenie devine un pas spre
Împărăția Domnului !

Vlad Carpiuc

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Fiului Risipitor

Evanghelia duminicii

Fiul risipitor (Luca 15, 11-32)

11. Și a zis: Un om avea doi fii.
12. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi
partea ce mi se cuvine din avere. Și el le-a împărțit averea.
13. Și nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a
dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea, trăind
în desfrânări.
14. Și după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara
aceea, și el a început să ducă lipsă.
15. Și ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei
țări, și acesta l-a trimis la țarinile sale să păzească porcii.
16. Și dorea să-și sature pânțelele din roșcovele pe care le
mâncău porcii, însă nimeni nu-i dădea.
17. Dar, venindu-și în sine, a zis: Câți argați ai tatălui meu
sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame!
18. Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune:
Tată, am greșit la cer și înaintea ta;
19. Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe
unul din argații tăi.
20. Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Și încă departe fiind
el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a
căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. Și i-a zis fiul: Tată, am
greșit la cer și înaintea ta
21. și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.
22. Și a zis tatăl către slugile sale: Aduceți degrabă haina lui
cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și
încălțăminte în picioarele lui;
23. Și aduceți vițelul cel îngrășat și-l înjunghiați și, mâncând,
să ne veselim;
24. Căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a
aflat. Și au început să se veselească.
25. Iar fiul cel mare era la țarină. Și când a venit și s-a
apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri.
26. Și, chemând la sine pe una dintre slugi, a întrebat ce
înseamnă acestea.
27. Iar ea i-a răspuns: Fratele tău a venit, și tatăl tău a
înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos.
28. Și el s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl
ruga.
29. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: Iată, atâția ani îți
slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie
niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu
prietenii mei.
30. Dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea
cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat.
31. Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate
ale mele ale tale sunt.
32. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele

Program liturgic în această săptămână

◆ Astăzi, duminică, 16 februarie

- ora 8.00, Utrenia și Sfânta Liturgie

Preoți slujitori:

- Pr. Paroh Mihai Mărgineanu
- Pr. II Iustinian Ionuț Răduc

Ipodiaconi: Alex Adomnicăi, Bogdan Albu
Asistent liturgic: Foia Cristian Octavian

- Ora 16.00 Paraclisul Maicii Domnului. În cadrul
acestei rugăciuni este expusă spre venerare o copie a
icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului
„Prodromița”, ce poartă binecuvântarea unui mare
duhovnic, vrednicul de pomenire Protos. Petroniu
Tănase, fost stareț al mănăstirii Prodromul de la
Athos.

◆ Marți, 18 februarie,

- Ora 16.00, Acatistul Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina

◆ Vineri 21 februarie

- Ora 16.00 Slujba Sfântului Maslu

◆ Sâmbătă 22 februarie, „MOȘII DE IARNĂ”

- Ora 8.00 Utrenia, Sfânta Liturgie și Pomenirea
pentru cei răposați
- Ora 16.00, Slujba Vecerniei

Brațele părintești...

Iubirea părinților face să răsară în noi cele mai frumoase simțăminte umane, ni-i face vii în minte chiar și atunci când nu mai sunt printre noi. Gândul la averea părinților îi face deja morți în mintea noastră, chiar dacă încă n-au murit... Așa-zisul „drept de moștenire” te transformă în proprietar fără muncă, osteneală sau sacrificii. Cât de iluzorie este dreptatea omenească ! Câtă dezumanizare: nimeni nu mai vorbește de iubire, când vine vorba de avere. Am constatat-o cu amărăciune în atâtea drame familiale ce ne-au înlăcrimat ultimele două decenii. Dar oare, ce contribuie mai mult la închegarea pacea și armonia, la demnitatea calitatea și valoarea unei familii - averea, sau iubirea ? E una din temele de meditație propuse de Mântuitorul prin Pilda fiului risipitor.

Având în vedere că suntem în Anul omagial euharistic orânduit de Sfântul Sinod spre aprofundarea înțelegerii și trăirii Spovedaniei și Împărtășaniei, mi-aș propune să privim la fiul risipitor, la pocăința sa, privită nu ca reflexie a părerii de rău pentru faptele trecute, ci ca transformare sufletească responsabilă.

Vedem mai întâi, că mărturisirea păcatului trebuie să fie precedată de alte două momente, la fel de importante:

1. „Venirea în sine” a fiului risipitor, care nu poate fi privită doar ca o „trezire” din „beția” păcatului. Ci, el a ajuns, prin raționamentul propriu, la convingerea că starea de păcat i-a făcut mult rău, aruncându-l din demnitatea de fiu în postura de înfometat păzitor de porci. *Dacă nu ajungi, prin propriile evaluări, la convingerea fermă că păcatele în care te complaci sunt la rădăcina relelor pe care le tragi, pocăința ta se va împotmoli în formalism.* O astfel de convingere, deși te va pune în stare de război cu propriile plăceri, îți va oferi o viziune realistă asupra propriei vieți.

2. „Hotărârea” e piatra de temelie a edificiului pocăinței noastre. Efectul „venirii în sine” nu e o simplă conștientizare a păcatului, ci rezidă în hotărârea de a te transforma: „mă voi întoarce”. Iar hotărârea luată trebuie dusă la îndeplinire necondiționat.

Apoi, trebuie observat că fiul risipitor nu recurge nici la intermediari și nici la explicații pentru a-și diminua vinovăția. El își asumă vinovăția integral, iar cererea sa „fă-mă ca pe unul din argații tăi” nu trebuie privită ca o dorință de autopedeapsă pentru a-și compensa greșelile față de tatăl său. Era o constatare dramatică: el recunoaște că singur nu se mai putea governa.

În sfârșit, trebuie observat că fiul risipitor nu-și cere iertare. Scopul său nu era să înduplece cu orice preț inima rănită a tatălui. El dorea cu adevărat ca el însuși să se schimbe. Nu aștepta iertarea tatălui. El se încredințează pe sine judecării tatălui. Și nu venise la această judecată pentru a se apăra sau a cere circumstanțe atenuante. El venise pentru a se acuza: „greșit-am la cer și înaintea ta”, ba chiar își acordă el singur verdictul „nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău”.

Iată câteva calități care deschid brațele părintești și iubirea iertătoare a lui Dumnezeu peste creștetul celui ce se pocăiește în fața unui duhovnic.

Pr. Mihai Mărgineanu

Apostolul duminical Epistola a întâi către Corinteni 6, 12-20

12. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa biruit de ceva.

13. Bucatele sunt pentru pântece și pântecele pentru bucate și Dumnezeu va nimici și pe unul și pe celelalte. Trupul însă nu e pentru desfrânare, ci pentru Domnul, și Domnul este pentru trup.

14. Iar Dumnezeu, Care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi prin puterea Sa.

15. Au nu știți că trupurile voastre sunt mădularele lui Hristos ? Luând deci mădularele lui Hristos le voi face mădularele unei desfrânate ? Nicidecum !

16. Sau nu știți că cel ce se alipește de desfrânate este un singur trup cu ea ? Căci vor fi - zice Scriptura - cei doi un singur trup."

17. Iar cel ce se alipește de Domnul este un duh cu El.

18. Fugiți de desfrânare ! Orice păcat pe care-l va săvârși omul este în afară de trup. Cine se dedă însă desfrânării păcătuiește în însuși trupul său.

19. Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care-L aveți de la Dumnezeu și că voi nu sunteți ai voștri ?

20. Căci ați fost cumpărați cu preț ! Slăviți, dar, pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.

Fragment din cuvântul Sf. Ioan Gură de Aur:

Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa biruit de ceva. (I Corinteni 6, 12). Apostolul face aluzie la cei mândăcioși. Fiindcă are a se arunca din nou asupra celui desfrânat și desfrânarea vine din dezmiardare și necumpătate, de aceea biciuiește cu putere această patimă. El nu vorbește aici despre mândăriile cele oprite, fiindcă acelea nu sunt slobode, ci pentru cele părute a fi indiferente. *De pildă eu zic*, spune apostolul, *că este slobod a mânca și a bea, însă cu necumpătate nu-mi folosesc (...)* Și arată că a se lăsa cineva biruit de ceva nu numai ea nu-i este de folos, ci încă că nu mai este stăpân, ci rob. (...) Aceasta se poate zice și pentru bani, și pentru toate celelalte patimi care stăpânesc pe om (...)

Bucatele sunt pentru pântece și pântecele pentru bucate și Dumnezeu va nimici și pe unul și pe celelalte. Trupul însă nu e pentru desfrânare, ci pentru Domnul, și Domnul este pentru trup (I Corinteni 6, 13). Aici el vorbește de patima îmbuibării la mâncări pe care o și defaimă, punând și sfatul lui pentru îndreptarea acestui rău. Unii zic că acest pasaj este o prorocie învederând starea din viața vii-toare, și că acolo nu se mănâncă nici, se bea. Dar dacă chiar cumpătarea va avea sfârșit, apoi cu atât mai mult trebuie a se îndepărta cineva de necumpătate.

Mai departe apoi ca nu cumva să creadă cineva că aici este defăimarea trupului, și nici să-și închipuie că de la o parte a trupului el a defăimat întregul trup, și nici să zică că natura este cauza lăcomiei sau a desfrânării, ascultă cele ce urmează: *Nu învinovățesc, zice, natura trupului, ci desfrânarea cea necumpătată a sufletului.* De aceea și adaugă: *Trupul însă nu e pentru desfrânare, ci pentru Domnul, și Domnul este pentru trup.* Nu de aceea a fost făcut trupul ca tu să fii ne'nfrânat și desfrânat, după cum și pântecele ca să fie necumpătat în mâncări, ci ca să meargă după Hristos ca și cap, iară Domnul stăpânește trupul. Să ne rușinăm, deci, și să ne înfricoșăm, căci în vrednicindu-ne de o atât de mare cinste, de vreme ce ne-am făcut mădulare ale celui ce șade sus pe heruvimi, noi totuși ne necinstim cu atâtea fapte rele.

Deci, acuzând îndeajuns pe robii pânteceului, la urma îi îndepărtează de această răutate prin speranța celor viitoare, zicând: *Iar Dumnezeu, Care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi prin puterea Sa.* (I Corinteni 6, 14). Ai văzut iarăși înțelepciune apostolică ? Adevărul învierii el pururea îl învederează de la Învierea lui Hristos, și mai ales acum. Dacă trupul nostru este mădular a lui Hristos, și dacă Hristos a înviat, apoi negreșit că și trupul va urmă capului. Deci nu te îndoi despre Înviere ! *(Text patristic cules de Vasilica Onofrei)*

Cum comunică în propria familie ?

Cum ar fi dacă fiii noștri nu ne-ar cere nimic?

Duminica aceasta ne propune o meditație profundă asupra celui mai drag loc de pe pământ: familia. Biserica de acasă, așa cum mai este ea numită, este sfântă, prin sfințenia cu care fiecare membru al ei trebuie să se împărtășească în cadrul familiei mari, care este Biserica strămoșească. Dar se pare că astăzi omul e inhibat și presat de propria-i libertate, una haotică, în care familia, ca instituție dumnezeiască, întemeiată prin legătura dintre un bărbat și o femeie prin binecuvântarea lui Dumnezeu în fața Sfântului Altar, dar și ca celulă de bază a societății, este afectată de diversele plăgi și patimi cu care se confruntă. Familia este atacată azi de erodarea simțului civic și legal (în cazul avortului), al lipsei pudorii și al trăirii iubirii autentice (în cazul homosexualității), de expunerea caricaturală a celor mai decăzuți dintre semenii noștri (în cazul infidelității și desfrâului), provocând o pervertire generală a valorilor care ne zidesc sufletește. Se uită parcă scopurile pentru care familia trebuie să se întemeieze: nașterea de copii, ajutorarea soților între ei în dificultățile vieții și ocrotirea moralității membrilor ei în vederea mânturii fiecăruia.

Sfințenia nu se opune libertății

Pilda Întoarcerii fiului risipitor care se rostește în biserică în această zi o regăsim în Sfânta Scriptură la capitolul 15 al Evangheliei după Sfântul Evanghelist Luca alături de încă două parabole care exprimă bucuria aflării lucrului pierdut: Oaia cea pierdută (versetele 3-7) și Drahma cea pierdută (versetele 8-10). Vedem astfel, contextual, cum bucuria aflării a ceva pierdut întrece bucuria deținerii în continuare a ceva ce a fost mereu în posesie. Dincolo de ermeneutica Evangheliei acestei duminici, a XXXIV-a după Rusalii, pilda de astăzi nu trebuie privită doar ca fiind una a înfrustrării cauzate de plecarea fiului cel mic din sânul familiei sale, acest lucru trebuind mai mult să nască întrebări și reflecții în cugete cu privire la motivele și scopul pentru care a ales să facă acest lucru, ci trebuie socotită ca o sărbătoare a bucuriei, căci fiul cândva pierdut se pocăiește și se întoarce la casa părintească, însănătoșit datorită pocăinței. E bucuria regăsirii sau a reprimirii a ceva pierdut, socotind a redobândi împlinirea firescului prin restaurarea stării inițiale.

Vedem cum viața a făcut ca ambii fii ai tatălui din această pildă să treacă prin momente grele, de cumpănă. După ce fiul cel mic a ales la un moment dat să plece de la casa părinților "într-o țară depărtată", unde "își risipește averea, trăind în desfrânări", fiul cel mare, la aflarea veștii că tatăl său "a înjunghiat vițelul cel îngărășat când s-a întors fratele său pribeag" alege să „se mânia”, ispitele încercându-i așadar pe amândoi. Binecuvântarea de a avea copii trebuie păzită cu sfințenie și stă în natura situației ca părinții să dorească propriilor copii doar binele, nicidecum "un pat între porci". Însă sfințenia nu se opune libertății, ea lucrează în libertate! Dar dacă libertatea e înțeleasă și întrebuițată greșit, cum s-a întâmplat în cazul fiului cel mic, atunci sfințenia nu mai e. Doar pocăința a făcut ca să fie restaurată starea inițială de bucurie din sânul familiei. Dezrobindu-se păcatului și fiind apoi iertat de tatăl său, fiul risipitor a fost readus la viață, „căci mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat”.

3

"Tati, tu ce vrei să te faci când vei fi mare?"

În sânul unei familiei există frământări care o pun în primejdie nu doar prin prisma unor factori externi pe care-i aminteam în introducere, ci familia se poate confrunta cu reale dificultăți provenite chiar din interior. „Meseria” de părinte e cea mai grea, nu se învață dinainte nicăieri, ci se formează în sânul familiei, ce să mai zic de cea de copil ? Însă ambele situații au frumusețile lor deosebite. Asupra acestui aspect aș vrea să mă refer în cele de mai jos, în calitate de soț și tată a doi copii.

Unul dintre fiii mei, care nu peste multe zile împlinește vârsta de șase ani, mă întrebă deunăzi, din senin: "Tati, tu ce vrei să te faci când vei fi mare?". Trecând peste încercătura momentului în care recunosc că am fost puș, primul gând m-a condus către el și fratele lui mai mic. În speranța că în acest anevoios drum către momentul „când voi fi mare” copiii îmi vor fi parteneri, i-am zis: "Vreau să mă fac un tată bun!". Tată bun, tată bun, dar totuși ce fel de tată?, îmi răsuna în gând întrebările, conștient că felul în care ne tratăm copiii va influența trăsăturile lor de caracter și că primul indiciu asupra felului de comportament al fiecărui copil se găsește în sânul familiei, ca părinți având deci o influență definitorie asupra comportamentului copilului. Oare suntem părinți care ne răsfațăm copiii, sau care îi disciplinăm? Suntem severi sau indulgenți ? Oricum am fi, trebuie să le acordăm copiilor multă dragoste. Ea reprezintă diferența crucială !

Am auzit o mărturisire a cuiva care m-a cutremurat: „Eu știu că părinții mei m-au iubit, dar nu am simțit că m-au iubit. Știam mereu că mama mă iubește, că face totul pentru mine, dar nu a arătat asta”. Asta s-a întâmplat pentru că există o evidentă diferență, uneori dramatică, în trăirea copilului care va deveni cândva matur, între „a ști” și „a simți”. Copilul trebuie să simtă că e iubit, nu e suficient doar să știe, pentru ca în momentele de cumpănă să poată veni și să zică din toată inima părintelui: "Am greșit la cer și înaintea ta". Iar celuilalt copil doar să i se amintească: „Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt” și el să nu se mai „mânie” socotind că părinții au avut o dragoste deosebită doar pentru unul dintre copii. Însă cum ar fi dacă fiii noștri nu ne-ar cere nimic ? De-am avea atâtea dragoste pe cât dorim și ne propunem în viață să le arătăm copiilor noștri și ei nu ne-ar cere-o, degeaba am avea-o. Ce folos că tatăl își iubește fiul dacă acesta alege să doarmă pe "un pat între porci" și nu cere iubirea tatălui ? Cum e să nu le oferim dragoste copiilor nu pentru că nu dorim sau din diverse pricini nu putem să o arătăm, ci pur și simplu pentru că ei nu o cer? Ideea cum că un copil răsfațat este un copil iubit, este doar o poveste. Nu prea multă dragoste răsfață un copil, ci mai degrabă prea puțină disciplină ! Este imposibil să oferim unui copil prea multă dragoste adevărată. Copiilor le merge bine dacă primesc o dragoste care le poartă de grijă, care îi respectă, îi acceptă, îi iartă și le acordă încredere. De fapt, cu cât mai multă dragoste de acest fel le oferi, cu atât mai bine. Dacă dragostea oferită este insuficientă, greșelile părinților îl vor lovi și îl vor afecta din punct de vedere emoțional pe copil. Dacă dragostea este din belșug, se poate întâmpla și ca părinții să greșească, însă copiii se vor întoarce tot spre ei. Ei sunt atât de convingși în inimă de dragostea părinților lor, încât nimic nu-i poate supăra iremediabil.

Lucian Apopei